

L'HOME DAVANT EL SEU DÉU

per JOSEP M. ROVIRA BELLOSO

Aquest tercer diumenge de Quaresma, presenta l'home unit a Déu i enfrontat al mal del món.

El seu lema podria ser l'antífona d'introducció: «Sempre tinc els ulls posats [en el Senyor, que allibera els meus peus [del parany]» (Salm 24,15).

Aquesta pregària té molts segles d'existència. Però també l'home modern pot llançar-se a la lluita contra el mal confiat en Déu, recolzat en la fe i en l'esperança obertes a la força de Déu.

En efecte: en el passatge de l'Èxode que narra la manifestació del Senyor en l'esbarzer incandescent, que llegim també aquest tercer diumenge, Déu apareix com l'Amor que és sensible al dolor dels homes. Perquè Ell ha vist les penes del Poble, ha sentit el seu clam, coneix els seus sofriments.

Déu coneix afectuosament. Estima tot allò que existeix. La seva mirada no és la del jutge implacable sinó la mirada benèvola, acollidora, complaguda, d'un pare o d'una mare. Jo soc el qui no us mancaré pas. Per què no podríem traduir així la cèlebre frase «Jo soc el qui soc»? que llegim com a coronament de l'episodi de la bardissa que crema sense consumir-se?

Vet aquí el sentit d'aquesta frase misteriosa: Jo soc el qui estic amb vosaltres; Jo soc el que he vist, he sentit, he conegut el vostre dolor, el vostre clam, el vostre sofriment i —per això— estic al costat vostre. No pas per estalviar-vos el drama de la vida, però sí per tal que us pugueu recolzar i tenir esperança veritable. L'esperança que no tot és perdut.

Malgrat que els homes visquin el drama o l'apallissament més gran, és veritat el que diu el Salm 102, llegit aquest tercer diumenge com un recordatori per mantenir viva l'esperança en la lluita: «Déu et sacia d'amor entranyable; Ell fa la justícia als oprimits».